

Posavski večeri.

1.

V oknih poslednje lučke ugašajo — Misli me vprašajo: Ali bi smele v domači tvoj kraj?	Tamkaj na cerkev mirno bi sedale, pazno bi gledale, kaj na Posavju nocoj se godi:	Ali drevesa glave povešajo. ali pogrešajo toplega diha poletne noči.	Ali že selo sanje odevajo, ali prepevajo fantje si pesem od gorkih oči.
---	---	--	---

Morda pa sove v logu skovikajo in se dobrikajo smrti koščeni: No, kam pa nocoj?	Me bi molile z vrha cerkvenega, da bi nobenega tvojih predragih ne vzela nocoj — —	Misli, oj, misli, kaj bi me vprašale, kaj bi odlášale? Kar odhitite, molíte za vse!
---	--	---

2.

Ali si s pogledom kdaj, z dolgim in zamaknjenim, ali si že videl kdaj kak umira zvezdica?	Prvi hip zarumeni, drugi hip zatrepeta, — oj, unreti je težko! — zadnji hip pa obledi —
--	--

in izgine kdove kam — —
Pa si sam, tako si sam
kakor križ v zakotju tam.

3.

Izmed rumenih kostanjev gleda me skritoboječe moja preljubljena hiša, kot bi se bala nesreče: Da ne zapazi je moje oko, pa bi mi bilo pri srcu tesnó.	Ali še mnogo tesnejši dnevi so bili tedanji, ko so akacije tvoje, tvoji cveteli kostanji: Pa sem prenesel, in ne bi sedaj, ko ti ne sije pomladni smehljaj:!
--	---

4.

Včasih so pa mislili in ljubili vmes, mir in sreča radosten rajala sta ples.	A potem so misli vse pohodili v prah, in ljubezen je tačas sámo bilo strah ...	Danes je zapodil svet, še ljubezen v kot: Brez duha in brez srca hodi bridko pot ...
---	---	---

5

Vsako jutro, vsak večer na zeleni grič pod smereke hitel sem, kakor lahen ptič.	Adam menda je tako raja bil vesel, kakor se je griček moj ljubezniv mi zdel.	Ali danes velik grob ves se grič mi zdi, kjer veselje tistih dni mirno spanje spi.
--	---	---

6.

Jesenski dan, ko jadra lastavica
iz sela, kakor sreča iz srcá;
pomladni čas ti vrne ravno táko,
a ravno tiste morda več ne dá.

Jesenski dan, ko zemlji osiveli
ljubezen solnčna se ne smeje več;
saj kadar licu cvet za cvetom vsahne,
nihče nad njim se ne razgreje več.

Jesenski dan, ko dihajo podleski
otožnost iz vijoličastih kron;
pač roke vence spletale bi ž njimi,
da dihale vijoličin bi vonj.

Jesenski dan, ko vsem se mir obeta,
a jrebico plaši lovski strel;
kako bo ptica vzdihnila zadeta,
kako bo lovec vzhíhljaja vesel . . .

Jesenski dan, ko grob za grobom rase,
življenje za življenjem pada vanj:
O, takrat čutim — a prepozno čutim,
kako je lep in drag poletni dan!

7.

Ko bom prah med prahom zemlje,
iz ostankov ovenelih
naj mi vzrase na gomili
rožni kelih.

In „Marijine solzice“,
te cvetice milodrobne
naj srce požene moje
iz temine grobne.

In moj angel naj bi v kelih
zlil „Marijine solzice“
in kjerkoli bi zagledal
tožno lice:

Naj bi eno solzno kapljo
kanil na srce skeleče
in napolnil bi ga z upom
lepše sreče!

8.

Kaj me silite,
da bi kazal smeh
v temni žalosti
kakor v jasnih dneh?

Nisem grlica,
ki za smeh in jok
poje isti glas;
nisem jelkov log,
ki pomladni čas
kakor zimski dan
vedno zeleni.

Jaz sem kakor kos:
Če mu vse je prav,
žvižga jasen spev
čez devet dobav.

Ali če mu ni,
v gnezdo gre sedet
in molči, molči
včasih dni devet.

9.

Glej, večer mi tone v Savi,
in usmiljena bo noč
dobro jutro porodila,
in moj dan bo spet cvetoč.

Kakor samo bi medico
iz nebeških kupic pil,
táko radost vam bom jutri
iz srca v srce izlil.

In začuden kdo bo vprašal:
Kje si táko radost vzal?
Jaz pa bom v nebo pogledal
in molčé mu hvalo pel.